

Ποιους «αποστρέφεται» ο Θεός

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Δεν είναι η εποχή μας εποχή μόνο των συνεχών ανακαλύψεων - εκπλήξεων που φέρνουν στην καθημερινότητά μας νέα δεδομένα και ανυποψίαστες αλλαγές. Είναι και η εποχή της νωθρότητας, της παραίτησης από ενδιαφέρον και ζήλο, της αδιαφορίας και της χλιαρότητας.

[του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους](#)

Θυμίζει τα λόγια του Χριστού, όπως περιγράφεται από τον ευαγγελιστή Ιωάννη στο βιβλίο της Αποκάλυψης, απευθυνόμενος στον επίσκοπο της Λαοδικείας: «*Ξέρω καλά τα έργα σου: δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός. Μακάρι να ήσουν κρύος ή ζεστός! Επειδή όμως δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός αλλά χλιαρός, γι' αυτό θα σε ξεράσω από το στόμα μου*»(Αποκ. 3,15-16).

Είναι δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να μην θέλει σχέση με τον Θεό ή τον διπλανό του, ή να μην θέλει να κάνει κάτι που κάνουν οι άλλοι. Η ελευθερία που έχει ως εικόνα Θεού, καθορίζει την επιλογή του. Η χλιαρότητα, όμως, δείχνει την

αναποφασιστικότητά του, που μπορεί να κρύβει ανειλικρίνεια, ιδιοτέλεια. Είναι ως να «κρατά δύο σχοινιά».

Ο ζήλος, ο ενθουσιασμός, ο έρωτας, οδηγούν στην θυσία που, για τους «χλιαρούς», είναι ακρότητα. Αλλά, ξέρουμε πως αυτή η «ακρότητα» έκαμε τους μάρτυρες, τους ασκητές, τους ήρωες, κι όποιους έδωσαν τον εαυτό τους «θυσίαν ζώσαν» για να διακονήσουν άλλους.

Η χλιαρότητα που χαρακτηρίζει τους σημερινούς ανθρώπους, στην πραγματικότητα τους στερεί την ζωντάνια και την εσωτερική πληρότητα, φαινόμενα που παρατηρούνται στην παιδεία, στην εργασία, στους «ανθρώπους της Εκκλησίας».

Ασφαλώς, η αλλαγή δεν επιβάλλεται ούτε είναι συλλογική. Γι' αυτό, στο σημείο που θέλεις να ζωντανέψεις και να πάρει η ζωή σου νόημα, προχωρείς πάρα πέρα από το καθιερωμένο, στο «υπερβολικό» και «ακραίο».

Είναι π.χ. «ακραίο»:

Να διακονήσεις τους άλλους, θυσιάζοντας χρόνο και δυνάμεις, χωρίς κάποιο συμφέρον.

Να αγρυπνείς στην προσευχή για τον γνωστό σου με το σοβαρό πρόβλημα.

Να εκκλησιάζεσαι νωρίς την Κυριακή και να συμμετέχεις κάθε Σάββατο στον εσπερινό.

Να κάνεις ελεημοσύνη, ρισκάροντας τον προϋπολογισμό σου.

Να θέτεις προτεραιότητα την ανάγκη του ανθρώπου που θέλει το χρόνο και την παρουσία σου, αντί τις δουλειές σου.

Και αν τα πιο πάνω και άλλα μικρά της καθημερινότητας, δεν είμαστε διατεθειμένοι να κάνουμε, θα τολμήσουμε τις μεγάλες θυσίες;

Ωστόσο, όσοι θέλησαν, ελεύθερα και αποφασιστικά, να περάσουν από τη «χλιαρότητα» στη «ζέση» της ζωής, εκείνοι γνωρίζουν την ομορφιά της, τη χαρά και το «κάτι άλλο» που απολαμβάνουν – έστω και αν είναι οι λίγοι...